

עמ"ת 16535/01/16 - איציק אילוז, עמי אילוז נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

27 ינואר 2016

עמ"ת 16535-01-16 אילוז(עציר) ואח' נ' מדינת ישראל

בפני כב' השופט בני שגיא
העוררים

1. איציק אילוז (עציר)
2. עמי אילוז (עציר)
על-ידי ב"כ עו"ד זוהר ברזילי

נגד
המשיבה

מדינת ישראל
על-ידי ב"כ עו"ד אביב בר-אור

החלטה

1. ערר על החלטת בית משפט קמא אשר הורה על מעצרו של העוררים עד תום ההליכים.

הערר בעניינו של עורר 1 התייחס לשני בסיסי המעצר - הן לעוצמתה של התשתית הראייתית והן לאפשרות לאיין את עילות המעצר בחלופת מעצר ראווה.

הערר בעניינו של העורר 2 התמקד בשאלת האפשרות להורות על שחרורו לחלופת מעצר.

2. כתב האישום שהוגש נגד העוררים מייחס להם עבירות סמים, במסגרת פרשיה בה הופעלה גם שוטרת סמויה.

לעורר 1 מיוחסים שישה אישומים (1 - 3, 14, 18 ו- 19). לעורר 2 מיוחסים שניים עשר אישומים (3, 5, 6, 7, 8, 12, 13, 14, 15, 16, 17 ו- 20).

3. כיוון שטענות העורר 1 נגעו גם לשאלת עוצמתה של התשתית הראייתית אפתח בסקירת האישומים הרלוונטיים לעניינו:

עניינו של **האישום הראשון** בהחזקת 111.6 גרם קנאבוס בתוך פיר שירותים, בסמוך לחלון הדירה בה שהה העורר במעצר בית מלא; עניינו של **האישום השני** בקשירת קשר לביצוע עסקת סמים (ביחד עם נאשם 2 בפרשה אשר לא הוגש ערר בעניינו, להלן - **דוד כהן**), כאשר בסיומה, נמכר לגברת בשם ולרי, סם מסוג

קנאבוס במשקל 4.3 גרם תמורת 500 ₪; עניינו של **האישום השלישי** בקשירת קשר לביצוע פשע ובעסקת סמים, בסיומה נמכרו לאדם בשם מיכאל 2.00 גרם סם מסוכן מסוג קנאבוס; עניינו של **אישום ארבעה עשר** בעבירות של קשירת קשר לביצוע פשע ובעסקת סמים, בסיומה נמכר לשוטרת סם מסוכן מסוג קנאבוס במשקל 3.9 גרם תמורת 500 ₪; עניינו של **אישום שמונה עשר** בעבירות של הפרת הוראה חוקית והחזקת סם שלא לצריכה עצמית. נטען, כי באותה דירה בה היה אמור לשהות במעצר בית החזיק העורר 91.5 גרם סם מסוכן מסוג קנאבוס וכן משקל אלקטרוני, וכאשר הגיעו שוטרים לדירה מצאו כי איננו נמצא בה; עניינו של **אישום תשעה עשר** בעבירה של הפרת הוראה חוקית, כאשר נטען כי העורר הפר את תנאי מעצר הבית, בכך שנסע לתחנה המרכזית ורכש סמים מאנשים אחרים.

4. בתחילת הדרך, יוצג העורר על-ידי סנגורית אשר נתנה הסכמתה לקיומן של ראיות לכאורה. בהמשך הייצוג הוחלף, ובית משפט קמא איפשר לעו"ד ברזילי לטעון לעניין התשתית הראייתית, חרף אותה הסכמה שניתנה בעבר.

טענות העורר 1 ביחס לתשתית הראייתית

5. **ביחס לאישום הראשון** - נטען כי אין מקום ליתן משקל לטביעת האצבע שנמצאה על-גבי שקית בה נארז הסם, שכן מדובר בחוות דעת ראשונית בלבד, ולא בחוות דעת מלאה. עוד נטען, כי מדובר בבניין משותף בו מתגוררים, מטבע הדברים, דיירים רבים.

ביחס לאישומים השני, השלישי והארבעה עשר - נטען כי אישומים אלה מבוססים על האזנת סתר, כאשר העורר מכחיש כי הוא אחד הדוברים בשיחה, והקונים אינם מזהים את העורר 1 כאחד המעורבים בעסקה.

ביחס לאישום שמונה עשר - אין מחלוקת כי קיימת תשתית ראייתית הולמת, בהינתן העובדה כי מדובר בסמים שנתפסו בדירה בה שהה העורר 1 במעצר בית.

ביחס לאישום תשעה עשר - נטען כי אישום זה מבוסס על הודאת העורר, אך מדובר בהודאה כללית ולא מפורטת.

הכרעה ביחס לתשתית הראייתית

6. לאחר שקראתי את הודעת הערר, שמעתי את טיעוני הצדדים ובחנתי את תיק החקירה - נחה דעתי כי קיימת תשתית ראייתית ברמה הנדרשת לשלב זה ביחס לכל האישומים.

ביחס לאישום הראשון - אני נכון לקבל את מסקנת בית משפט קמא, לפיה לצורך קביעת ראיות לכאורה, ניתן

להסתפק במזכר גילוי ראשוני של טביעת אצבע של העורר 1 על שקית הסמים. הפרקטיקה הקיימת היא כזו לפיה חוות דעת מלאה נערכת רק במקרה בו התיק מתקדם לשלב ההוכחות, זאת מתוך מטרה למנוע השקעת זמן מיותר ויקר של עובדי מז"פ. אציין כי טביעת אצבע זו, אף שיכולה לעמוד בפני עצמה, מצטרפת גם לעצם העובדה כי בדירה בה שהה העורר נמצאו סמים מאותו סוג וכן משקל אלקטרוני, כך שהתמונה הכללית בהחלט מלמדת על קיומה של תשתית ראייתית נדרשת.

ביחס לאישומים השני, השלישי והארבעה עשר - ביסוד אישומים אלה אכן עומד זיהוי קולי ומזכר שערך השוטר ליאור שרף מיום 20.10.15, עולה כי השוטר ערך השוואה בין הקול שנשמע בשיחות לבין קולו של העורר 1, כפי שהוקלט בחקירתו, ומצא כי מדובר באותו קול. על פניו, ניתן לומר כי ראייה זו, כשהיא עומדת בפני עצמה, אינה ראייה בעלת עוצמה משמעותית, אך בענייננו מצטרפים לאותה ראייה שני נתונים נוספים:

הראשון - השיחות בוצעו ממספר טלפון המסתיים בספרות 151 הרשום ע"ש סבו של העורר. דומני כי מדובר בראיה בעלת משקל משמעותי לעניין זיהוי העורר כאחד הדוברים.

השני - מעורבותו של העורר בעסקי הסמים כנלמד מהאישומים האחרים, מהווה נדבך נוסף המחזק את אותו זיהוי קולי.

טענות העורר ביחס לפרשנות אפשרית של השיחות ככאלה המתקשרות להלוואה כספית, צריכות להתברר בתיק העיקרי ואין בהם כדי לכרסם בתשתית הראייתית, בוודאי כאשר הפרשנות אינה מגיעה מפיו של העורר עצמו בחקירתו, וכאשר בסמוך לאותן שיחות מתבצעות עסקאות סמים. יתרה מכך, עיון בכל התמלילים מלמד על התנהלות מול אנשים "חיצוניים" הפונים לדוד כהן, ובהמשך מתנהלות שיחות בין דוד כהן לעורר עצמו. המסקנה המתבקשת משיחות אלה, לפחות ברמה הנדרשת לשלב זה, היא כי מדובר בעסקאות תיאום לצורך מכירת סמים ולא בהלוואות כספיות.

גם בהקשר לאישומים אלה לא מצאתי כי נפלה שגגה במסקנת בית משפט קמא.

ביחס לאישומים שמונה עשר ותשעה עשר - מדובר באישומים אשר מבחינת העוצמה הראייתית עונים על הנדרש, בהינתן העובדה כי מדובר בדירה בה שהה העורר במעצר בית (אישום שמונה עשר), ועל יסוד הודאתו (אישום תשעה עשר).

טענותיו של העורר כי הודאתו כללית ונעדרת משקל ממשי, צריכה להיבחן בתיק העיקרי אך בשלב בו אנו נמצאים, די בה. גם שני אישומים אלה משתלבים במסכת הכללית המלמדת על מעורבות העורר 1 בעולם הסמים.

7. סוף דבר, לעניין התשתית הראייתית הגעתי למסקנה כי לא נפל פגם בהחלטת בית משפט קמא.

וסבורני כי נכון עשתה ב"כ הקודמת של העורר 1, שעה שנתנה הסכמתה לקיומן של ראיות לכאורה.

עוצמתה של עילת המסוכנות ביחס לשני העוררים והאפשרות לאיין מסוכנות זו בחלופת מעצר הולמת

8. לאור הקביעה בדבר קיומה של תשתית ראייתית בעניינו של העורר 1, וההסכמה לעניין קיומה של תשתית ראייתית בעניינו של העורר 2, יש מקום לבחון את עילות המעצר ועוצמתו.

עילת המעצר המרכזית היא מסוכנות, וסבורני כי מדובר במסוכנות גבוהה. מדובר בחבורה אשר פעלה בצוותא, וסיפקה סמים למספר רב של לקוחות. הכלל הוא כי סוחרי סמים יש לעצור עד תום ההליכים, למעט מקרים חריגים יחסית, בהם עומדת על הפרק חלופת מעצר הדוקה וראויה.

9. בעניינו של עורר 1, מדובר במי שביצע לכאורה את שביצע עת היה נתון במעצר בית בתיק אחר. יתרה מכך, מפרוטוקול הדיון במ"ת 58036-05-15 (התיק בו ניתנה ההוראה לגבי מעצר הבית), עולה כי בעבר הפר מספר פעמים את תנאי מעצר הבית, ובהחלטה מיום 4.6.15 ניתנה לו "הזדמנות נוספת ואחרונה להוכיח את עצמו" טרם ייעצר עד תום ההליכים.

ניתן לראות כי העורר 1 לא ניצל הזדמנות זו כדי לשפר את דרכיו, אלא כדי לסחור בסמים ולהחזיק סמים בדיוק באותה דירה בה היה אמור להימצא במעצר בית. שאלה מקדמית עת נבחנת חלופת מעצר, היא האם ניתן ליתן אמון במשוחרר כי יקיים את תנאי החלופה. בעניינו, סבורני כי רמת המסוכנות גבוהה, וכי לא ניתן ליתן אמון בעורר, כך שאם בקשה זו הייתה מגיעה לשולחני, כערכאה ראשונה, כלל לא הייתי נדרש לעריכת תסקיר אשר ממילא התכנים שבו רחוקים מלהיות מעודדים ביחס לעורר (שרות המבחן סבר כי לא ניתן להפיג את המסוכנות בחלופת מעצר כלשהי). ההחלטות שהגיש ב"כ העורר במעמד הדיון אכן מלמדות כי לעיתים, ניתן להורות על שחרור מעורבים בעבירות סמים, אולם באותם מקרים דובר היה במעורבים אשר חוות הדעת שניתנה לגביהם על-ידי שרות המבחן היא חיובית, נמצא כי ניתן ליתן בהם אמון, והחלופות שהוצעו ואושרו היו הדוקות במיוחד. כפי שהובהר לעיל, אין זה המצב בעניינו.

10. **בעניינו של העורר 2** - מדובר במי שלחובתו מספר גבוה ביותר של עסקאות סמים ומכאן נלמדת רמת מסוכנותו הגבוהה. בית משפט קמא בחן את החלופה המוצעת - ישיבה בעיר ירושלים, ואף הורה על עריכת תסקיר של שרות המבחן. **התסקיר שהוגש בעניינו הצביע על חוסר אמינות בתחומים שונים ועל רמת סיכון גבוהה להתנהגות פורעת חוק. עוד צוין, כי ההתרשמות היא כי מדובר במי שפועל לצורך סיפוק צרכיו המידיים, מבלי לבחון את השפעת מעשיו על סביבתו.** שרות המבחן סבר גם לאחר שבחן את החלופה המוצעת, כי לאור מאפייניו של העורר, הערכת הסיכון בעניינו וטיב החלופה, אין מקום לבוא בהמלצה לשחרור. גם בית משפט קמא סבר כי אין מקום להורות על שחרור לאותה חלופה בישיבה, וציין בהחלטתו כי מדובר בחלופה בה הוצעו מפקחים צעירים מאוד (22 ו- 24) שאינם מכירים את העורר, אינם מודעים למאפייניו, לקשריו השוליים, להתמכרותו הקודמת להימורים

(שהובילה על-פי הנטען לחובות כספיים בהיקף של מאות אלפי שקלים), ולכן מצא אותה כלא מספקת. לא מצאתי פגם במסקנה זו המעוגנת בנתונים השונים. העובדה כי במספר מקרים בעבר ראו בתי המשפט לקבל ישיבה כחלופת מעצר, אינה משנה את פני התמונה, שכן כל מקרה צריך להיבחן לגופו, ובהתאם לרמת הסיכון הנשקפת מהמשוחרר לאותה חלופה. בעניינינו, רמת הסיכון גבוהה, יש קושי ליתן אמון בעורר כי יקיים את תנאי החלופה (בהתבסס על הערכת שירות המבחן), וממילא מדובר בחלופה רופפת עד מאוד.

11. זה המקום להתייחס לטענת ההפליה שנטענה בערר ביחס לשחרורו של דוד כהן. אינני סבור כי מדובר בהפליה אלא בהבחנה לגיטימית בין מי שהתקבלה לגביו הערכה חיובית על ידי שירות המבחן ונמצאה בעניינו חלופה ראויה לבין עניינם של העוררים. העובדה כי נאשם בתיק מסוים משוחרר אינו יכולה להוביל, כנתון יחיד, גם לשחרורם של נאשמים אחרים ויש לבחון כל מקרה וכל נאשם לגופו. בעניינינו - בית משפט קמא ערך בדיקה מעמיקה והחלטת המעצר בעניינם של העוררים ניתנה רק לאחריה, ולא מצאתי בה כל פגם.

12. טרם סיום, אציין כי ההקראה בתיק זה נקבעה למועד מרוחק יחסית בשים לב לעובדה כי העוררים עצורים עד תום ההליכים, ועל בית משפט השלום לבחון האפשרות להקדמתה.

13. לאור האמור לעיל, אני דוחה את הערר ביחס לשני העוררים.

המזכירות תעביר עותק ההחלטה לשופטת מעין בן ארי בפניה קבוע התיק העיקרי.

ניתנה היום, 27 ינואר 2016, במעמד הצדדים.

בני שגיא, שופט